

Det etablerede præstedømme

Nøglevers: "Vikl skærfene om livet på Aron og hans sønner, og sæt deres særlige hovedbeklædning på dem. Så vil retten til præstedømmet være deres ved lov for evigt. På denne måde skal du ordinere Aron og hans sønner."

Anden Mosebog 29,9

***Udvalgte skrifter:
Anden Mosebog 29,1-9 og 35-37***

En stor del af Anden Mosebog handler om opførelsen af Israels tabernakel. Gud befalede, at det skulle være færdigbygget på den første dag i det religiøse år, hvilket var cirka tolv måneder efter, at israelitterne var draget ud af Egypten. Han informerede også Moses om, hvor de enkelte møbler skulle placeres. Anden Mosebog 40:1-8

Som Guds trofaste tjener udførte Moses de befalinger, han fik, præcis som han var blevet instrueret. (vers 16-33). Skriften fortæller os, at det synlige tabernakel, som var forbundet med Israels

centrum for tilbedelse, var et billede på himmelske realiteter, som vedrører den nuværende kirke i evangeliets tidsalder såvel som hele den menneskelige familie i fremtiden. Hebræerbrevet 9:23-28; Åbenbaringen 21:1-5

Derudover blev der givet instruktioner til at salve Aron og hans sønner til at varetage præsteembedet i forbindelse med tabernaklet. Disse instruktioner indeholdt detaljer om indvielsesceremonien og indvielsen af Israels præsteskab. Anden Mosebog 40,13-15; Tredje Mosebog kapitel 8 og 9

En detaljeret ceremoni blev anvendt under Guds ledelse i forbindelse med indsættelsen af Israels præsteskab. Eftersom apostlen siger, at arrangementerne med Israel var en "skygge af de gode ting, der skal komme", er vi berettigede til at drage lære af denne indvielsestjeneste, som kan hjælpe os til bedre at forstå, hvad det virkelig betyder at være en efterfølger af Mesteren - den større Melkisedek-præst. Hebræerbrevet 10:1; 5:5-6

Indvielsesceremonien for Aron og hans sønner varede i syv dage. (Tredje Mosebog 8:33). Tallet syv bruges i Bibelen til at repræsentere helheden eller

fuldstændigheden af det, det gælder for. De syv indvielsesdage er derfor et meget kraftfuldt billede på, at indvielsen af Jesus, den store ypperstepræst, og hans efterfølgere, underpræsterne, er noget, der omfatter alle aspekter af livet og fortsætter for evigt.

Som allerede nævnt var Israels præster dem, gennem hvem Gud uddelte sine velsignelser til Israel og vejledte dem i de ting, der vedrørte ham selv. Så de kommende medlemmer af det større Melkisedekske præsteskab, som er helt hengivne til Gud, skal også indse og værdsætte Guds evige formål med at kalde dem til denne begunstigede position. De vil blive en del af det "kongelige præsteskab", som vil forvalte velsignelser til hele menneskeheden i Guds kommende rige.

"Hvis fuldkommenhed kunne være opnået gennem det levitiske præstedømme ... hvorfor var der så stadig behov for, at der kom en anden præst, en i Melkisedeks orden, ikke i Arons orden? For når præstedømmet ændres, må loven også ændres. Han, som disse ting siges om, tilhørte en anden stamme, og ingen fra den stamme har nogensinde tjent ved alteret. For det er klart, at vores Herre nedstammede fra Juda, og med hensyn til den stamme sagde Moses intet om præster. ... En anden

præst som Melkisedek dukker op, en, der ikke er blevet præst på grundlag af en bestemmelse om hans afstamning, men på grundlag af kraften i et uforgængeligt liv. For det er erklæret: "Du er en præst til evig tid, i Melkisedeks orden." Hebræerbrevet 7:11-17

En sød smag for Gud

Nøglevers: "Du skal vaske de indre organer og benene med vand, og præsten skal brænde det hele på alteret. Det er et brændoffer, et madoffer, en duft, der behager Herren."

Tredje Mosebog 1:9

Udvalgte skrifter:

Tredje Mosebog 1:1-17

Den symbolik, som lugtesansen viser, bruges i Skriften til at formidle tanken om offer og hengivenhed. I Efeserbrevet 5,2 siger apostlen: "Vandr på kærlighedens vej, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som et velduftende offer til Gud." Med dette sprog fører Paulus vores tanker tilbage til gudstjenesterne i Israels tabernakel, hvor der i forbindelse med ceremonierne blev brændt røgelse på guldalteret i det hellige rum, hvis duft trængte ind i det allerhelligste bag det andet forhæng. Instruktionerne for denne handling sagde, at der skulle være "Så røgelse skal brænde regelmæssigt foran Herren i de kommende generationer." Anden Mosebog 30:1-8

Direktiverne for tabernaklets gudstjenester var meget præcise. På Israels forsoningsdag tog ypperstepræsten Aron blodet fra syndofferet med ind i det allerhelligste for at stænke det på nådestolen. Men inden da var det nødvendigt, at der først blev brændt røgelse på det gyldne alter, så røgen og duften kunne trænge ind i det allerhelligste, inden Aron gik under forhenget. Hvis dette ikke blev gjort, ville han dø, når han trådte ind i det allerhelligste. (Tredje Mosebog 16:11-14). Røgen og lugten fra den brændende røgelse var bevis på, at offerarbejdet var blevet udført korrekt og var acceptabelt for Gud.

Dyreofre, der blev brændt på messingalteret, blev også betragtet som en "liflig duft for Herren", som det fremgår af vores nøglevers og dets kontekst. (Tredje Mosebog 1:5-9). Kød- eller kornofre, som blev brændt på alteret efter Herrens anvisninger, blev på samme måde betragtet som en "liflig duft". Anden Mosebog 2:1-9

De foregående ceremonier i Israel, som blev betragtet som en "sød smag", pegede alle på forskellige måder på Jesu tjeneste, lydighed og offer, som steg op til Gud som et "velduftende offer".

(Efeserne 5:2). Mesterens indviede tilhængere inviteres også til at ofre og blive døbt til Jesu død. (Romerne 12,1; 6,3-4). Den kristnes offerarbejde er især rettet mod de andre medlemmer af "Kristi legeme". 1. Korintherbrev 12:12-14, 27

I Filipperbrevet 4,18 henviser apostlen Paulus til det bevis på offer, som kirken i Filippi viste ved at sende ham en gave, mens han sad i fængsel i Rom, og kalder det "et velduftende offer, et velbehageligt offer, som er Gud til behag". Her har vi Paulus' egen autoritet til at anvende erfaringerne fra Israels tabernakel på kirken. Det viser desuden, at Gud tester oprigtigheden af vores dedikation til ham ved den helhjertethed, hvormed vi ofrer og tjener hinanden.

Lugtesansens symbolik skal hjælpe os med at skelne mellem ægte hengivenhed over for Gud og ren læbetjeneste. Hvis vi ikke kan spore nogen "lugt" af offer, kan vi godt undre os over, hvor dybt sandheden har grebet fat i vores åndelige liv. Vores syn på sandheden bør afsløre privilegiet ved at ofre og tjene på andres vegne, og vores hjertes hengivenhed over for Herren bør gøre os hurtige til at give vores liv, så andre kan blive velsignet. Således vil den søde duft

af vores hengivenhed være stærk. Johannes 15:13;
1 Johannes 4:7-11

Forsoningens dag

***Nøglevers: "På den tiende dag i den syvende måned skal I fornægte jer selv og ikke udføre noget arbejde ... For på denne dag vil der blive gjort bod for jer for at rense jer. Så vil I være rene for alle jeres synder for Herrens ansigt."
Tredje Mosebog 16:29-30***

***Udvalgte skrifter:
Tredje Mosebog 16:2-9 og 11-19 og 27-34***

Dagens lektion handler om de gudstjenester i tabernaklet, der blev afholdt på Israels årlige forsoningsdag, som beskrevet i 16. kapitel i Tredje Mosebog. Denne vigtige gudstjeneste fandt sted på den tiende dag i den syvende måned i det jødiske kirkeår. Det blev betragtet som den mest højtidelige begivenhed i hele året, den dag, hvor ypperstepræsten gik ind i det allerhelligste - det inderste rum i tabernaklet - for at sone nationens synder. For at udføre tjenesterne på denne særlige dag var ypperstepræsten, Aron, ikke klædt i sine sædvanlige "klæder af herlighed og skønhed", , men

i offerklæder, som var af hvidt linned. Anden Mosebog 28:2-39; Tredje Mosebog 16:4

Aron blev bedt om at skaffe en tyr og en ged til soningsofrene. Tyrene skaffede Aron selv, og de skulle slagtes i tabernaklets forgård som syndoffer for ham selv og hans hus. Fedtet fra tyren skulle brændes på messingalteret. På grund af tyrens store mængde fedt må den have brændt voldsomt og produceret en tæt røgsky, som steg op til synet af dem, der stod udenfor. Tredje Mosebog 16:3, 5-6 og 25

Aron skulle derefter fylde et røgelseskar med glødende kul fra ilden på messingalteret og bringe det sammen med sød røgelse ind i det hellige, det første rum i tabernaklet. Røgelseskarret skulle sættes oven på guldalteret, og røgelsen skulle drysses på det, så der opstod en røg af sød parfume, som trængte ind i det allerhelligste bag det andet forhæng. Når dette var blevet udført omhyggeligt, kunne Aron trygt gå ind i det allerhelligste og fortsætte med den sidste forsoningshandling. Der skulle han stænke oksens blod oven på og foran nådestolen. vers 12-14

Uden for tabernaklet, uden for den lejr, der omgav det, skulle der være et andet bål. Her skulle de afskyelige dele af oxen - skindet, kødet og møget - brændes. Denne scene var åben for alle de israelitter, der havde slået lejr omkring tabernaklet, og adskilte sig skarpt fra de andre offerritualer på forsoningsdagen, som var skjult af linnedforhængen, der omgav tabernaklets forgård, og den lukkede karakter af det hellige og det allerhelligste. Således blev ofringen af oxen afsluttet. vers 27

Geden til syndoffer var den næste, der blev ofret. Den skulle tages fra Israels folk til dette formål og frembæres for Herren ved døren til tabernaklet. Herrens ged blev slagtet i tabernaklets forgård, og dens blod blev bragt ind i det allerhelligste og stænket på samme måde, som man havde gjort med oksens blod. Skindet, kødet og gødningen blev ligeledes brændt uden for Israels lejr. vers 15 og 27

Paulus skrev, at "Disse ting skete for dem (israelitterne). som eksempler for os. De blev skrevet ned for at advare os, der lever ved slutningen af tidsalderen..." De var en "skygge, et svagt forvarsel om de gode kommende ting" og om "bedre ofre", centreret i Jesus. 1. Korintherbrev 10:11; Hebræerbrevet 10:1; 9:23